

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Εθὺς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
κατανομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὁρέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἡθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μεταφράσις Π. Ι. Φέρμπον, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μεταφράσις Χαρ. Καλαϊτάκη, (συνέχ.)
Οὐίλλημ Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπαρδοῦ, (συνέχ.)
— Γουλίου Λεμέτρ: ΕΛΛΗ, ἀρχαίας ὑποθέσεως διήγημα.

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προσληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρ-
χίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυ-
στεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ.
Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ὡς
ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Θ'

ΘΥΣΙΑ

Ἐν τινι παραθύρῳ τῆς μικρᾶς αἰθού-
σης τοῦ πύργου ἐκάθητο ἡ Ἀντωνία ἑ-
χούσα ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς κέντημα καὶ
ἐργαζομένη, προσέχουσα δὲ καὶ εἰς τὰς
κραυγὰς καὶ τὸν θόρυβον τὸν μακρόθεν ἐρ-
χόμενον ἐκ τοῦ τόπου τῆς πανηγύρεως.

Πλησίον τοῦ παραθύρου ἦτο ἐξηπλω-
μένος ἐπὶ ἀνακλίντρου ὁ γηραιὸς μαρκή-
σιος, ἀναπαυόμενος μετὰ τὸ πρόγευμα.
Ἦδη δὲ ἐκοιμᾶτο ἡσυχος.

Ἐξω δὲ ἐπὶ τοῦ εὐρυτάτου ἐξώστου
ἐβάδιζον ἄνω καὶ κάτω ὁ Κροϊμενίλ καὶ
ὁ Ροβέρτος συνδιαλεγόμενοι.

Ἡ δὲ θεὰ Ἰσαβέλλα ἔχουσα ἀνὰ χει-
ρας ψαλίδι μεγάλην, ἔκοπτε καὶ ἔρρι-
πτεν εἰς κἀνίστρα ρόδα μεμαρκαμμένα.

Ἀποτόμως ὁ Ροβέρτος ἐστάθη καὶ ἀπο-
βλέψας πρὸς τὸν Κροϊμενίλ ἀποφασιστι-
κῶς εἶπε:

— Ἀγαπητέ, ἐγὼ θὰ τῆς το ἔλεγα
ὀρθά κοπτά. Δὲν ὑπάρχει χειρότερον πρᾶγ-
μα τῆς ἀθεβαιότητος... Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶ-
ται ἀπ' αὐτῆς... Εἰξεύρεις πόσον σὲ ἀγα-
πῶμεν ἐδῶ... Ἄν ἤρκει νὰ σου εἰπωμεν
ἡμεῖς μόνον τὸ ναί, θὰ ἦσο ἀπὸ πολλοῦ
σύζυγος τῆς Ἀντωνίας... Ἀλλ' αὐτὸ τὸ
κορίτσι δὲν εἰξεύρω τί πρᾶγμα εἶνε, δὲν
εἶν' εὐκολον νὰ πεισθῇ ν' ἀλλάξῃ ἀπόφα-
σιν. Εἶνε καθ' ὅλα ἀγγελος, ἀλλὰ ἔχει καὶ
μὴν ἐπιμονὴν τοῦ διαβόλου!... Ποιὸς νὰ
τὴν ἰδῇ καὶ νὰ το πιστεύσῃ;...

Διήρχοντο δὲ ὑπὸ τὸ παράθυρον ἐν ᾧ
ἐκάθητο ἡ Ἀντωνία, καὶ ἐστάθησαν νὰ
τὴν παρρητήσωσι. Κύπτουσα ἐπὶ τοῦ
κεντήματός της καὶ οὐδόλως ὑποπεύουσα
ὅτι παρετηρεῖτο, ἄφινε τὸ πρόσωπόν της
νὰ ἐκφράζῃ ἐλευθέρως τὴν ὑποκάδιον αὐ-
τῆς θλίψιν. Μειδίαμα μελαγχολικὸν ἐπε-
φάνη ἐπὶ τῶν χειλέων της καὶ τὰ κάτω
νεύοντα βλέφαρά της ἐκινήθησαν ταχέως
προσπαθοῦντα νὰ συγκρατήσωσι δάκρυ
καταρρέον. Τὸ ἔργον ἔπесεν ἐκ τῶν χει-
ρῶν της, καὶ αὐτὴ ἀνέπесεν ἐπὶ τοῦ ἐρεί-
σματος τῆς καθέδρας σύννου καὶ κατα-
πεπονημένη.

Ὁ κύων κατακείμενος πρὸ τῶν ποδῶν
της, ὡς αἰσθανθεὶς τὴν ταραχὴν τὴν συν-
ταράττουσαν τὴν καρδίαν τῆς κυρίας του,
ἀνέβλεψε πρὸς αὐτὴν ὡς ἂν ἦτο ἄνθρωπος
καὶ ὤθησε τὴν χεῖρά της διὰ τοῦ λεπτοῦ
ρύγχους του. Ἡ Ἀντωνία λαβοῦσα τὴν
κεφαλὴν του ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτῆς πα-
ρετήρει αὐτὸν ἀτενῶς καὶ τὰ συγκρατού-
μενα δάκρυα κατέρρευσαν ἐπὶ τῶν παρειῶν
της.

Ὁ κύων ἔθηκε τοὺς πόδας του, ἐπὶ τῶν
ὤμων τῆς κυρίας του, οἱ ὀφθαλμοὶ του
ἐλαμψαν ὡς ἀδάμαντες καὶ ἐξέβαλεν ὑπό-
κωφον στεναγμόν.

Ὁ μαρκήσιος ἀνεκινήθη ἐπὶ τοῦ ἀνα-
κλίντρου καὶ μικροῦ δεῖν ἐξύπνησε.

— Σιωπὴ, Φλόξ, ἐψιθύρισεν ἡ νεᾶνις
δεικνύουσα τὸ γηραιὸν πατέρα της. Ἄφ-
ρες τον νὰ κοιμηθῇ... ὅσον εἶνε ἀκόμη
ἡσυχος.

— Θεέ μου! κλαίει... Κύτταξέ την,
Ροβέρτε, εἶπεν ὁ ἱλαρχος συγκινημένος.
Τί σημαίνει ἄρα γε; Τί τρέχει λοιπόν;
Πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ τὴν ἐρωτήσω καὶ
ἄς δυσχερεστηθῇ.

Ἐλθὼν πλησίον τοῦ παραθύρου ὅπερ
ἦτο ὑψηλὸν τόσον μόνον, ὥστε ἡ κεφαλὴ
του ἔφθανεν μέχρι τοῦ ἐρείσματος αὐτοῦ
ἡτοιμάζετο νὰ τὴν ὁμιλήσῃ. Ἀλλ' ἐκείνη
ἀποβλέψασα πρὸς αὐτὸν καὶ νεύσασα διὰ
τοῦ δακτύλου νὰ σιωπήσῃ, διὰ νεύματος
τῆς κεφαλῆς ἐδείξεν αὐτῷ τὸν κῆπον, ἵνα
συναντηθῶσιν ἐν αὐτῷ.

Ἐγερθεῖσα σιωπηλῶς καὶ ἐλαφρά, ἄφ'
οὐ πρῶτον ἀνέβλεψε πρὸς τὸν ὑπνώττοντα

πατέρα της, καὶ μειδιῶντα τίς οἶδε τί ὁ-
νειρευόμενον, ἐξήλθε.

Ὁ ἱλαρχος ἀναμένων αὐτήν, τῇ ἔτεινε
τὸν βραχίονα ὃν ἔλαβεν ἐκείνη καὶ κα-
τέβησαν εἰς τὸν κῆπον.

Καταπεπονημένοι ἀμφοτέροι ἐκάθησαν
αὐτομάτως ἐπὶ λιθίνου τινὸς θρανίου θερ-
μοῦ ἔτι ἐν τοῦ καυστικοῦ ἡλίου. Ἡ Ἀν-
τωνία ἐνόησεν ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ
μὴ ἀποκριθῇ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ μνη-
στήρός της.

Ἀποβλέψασα πρὸς αὐτὸν διὰ τῶν ὑγρῶν
ἔτι ὀφθαλμῶν της, εἶδεν αὐτὸν τεταραγ-
μένον ἀγωνιῶντα καὶ ἔνοις ἔτεινε πρὸς
αὐτὸν τὴν χεῖρα. Ἐκεῖνος θλίβων τὴν
χεῖρα καὶ ἀποβλέψας πρὸς τὴν νεανίδα
μετ' ἐγκαρδίου ἀγάπης, εἶπε:

— Μοῦ τὴν δίδεις νὰ τὴν κρατήσω;

Ἀλλ' ἐκείνη ἔσεισεν ἀπλῶς τὴν κεφα-
λὴν περίλυπος. Ἐκεῖνος δὲ ὑπέλαβεν:

— Ἀκουσε, ἀγαπητὴ Ἀντωνία. Ἀπὸ
πολλῶν μηνῶν βλέπω ὅτι ἡλλαξες πολὺ
ὡς πρὸς ἐμέ. Μὲ ὑποδέχεσαι μὲ βεβαιωμέ-
νην προθυμίαν καὶ μου φέρεσαι μὲ ψυχρό-
τητα καὶ ἀδιαφορίαν... Δὲν εἰξεύρεις τί
ὑπέφερα καὶ τί ὑποφέρω, ποτὲ δὲ δὲν ἠ-
θέλησα νὰ σε ἐνοχλήσω καὶ νὰ σε παρα-
βαρύνω μὲ τὰ παράπονά μου. Τοιοῦτος
εἶνε ὁ χαρακτήρ μου. Βράζω μέσα μου.
Μάθε ὅτι ποτὲ δὲν θὰ με ἴδῃς ἐνώπιόν
σου παρκαπονούμενον καὶ διαμαρτυρόμενον
οὐδὲ ἐκδηλοῦντα ἀγάπην διάπυρον ὅπως
κάμνουν πολὺ ἄλλοι. Καὶ εἰξεύρω μὲν ὅτι
τοῦτό με βλάπτει, διότι κινδυνεύω νὰ
θεωρηθῶ ἀναίσθητος καὶ ψυχρὸς. Ἀλλ'
ὅμως ἐὰν δὲν ἐκδηλῶ τὰ αἰσθήματά μου,
μὴ νομίσῃς ὅτι καὶ δὲν αἰσθάνομαι μάθε
ὅτι εἰμαι ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἔχουν σταθε-
ρὰν τὴν καρδίαν ὅτι δὴποτε ἂν συμβῇ...
Ἀλλὰ μετὰ λύπης μου βλέπω ὅτι ὁ τρό-
πος μου αὐτὸς συνετέλεσεν ἴσως ὥστε
νὰ ἐξαλειφθοῦν βαθμηδὸν αἱ πρὸς ἐμέ
καλαὶ διαθέσεις σου.

Καὶ ἡ φωνὴ του ἔτρεμε, καὶ αἱ παρειαὶ
του ἦσαν ἐρυθραὶ ἐκ τῆς συγκινήσεως.

— Ὅχι, ὅχι! ἀπεκρίθη ἡ Ἀντωνία
ζωηρῶς. Μὴ με κατηγορεῖτε ὡς ἐπιλή-
σμονα ὅπως οὐδ' ἐγὼ σας κατηγορῶ ὡς
ψυχρὸν καὶ ἀδιαφορὸν... Αἱ περιστάσεις